

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากที่ได้ศึกษามาแล้วในบทที่ 4 จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันนี้นั้น ในคดีที่มีการกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม และผู้ถูกกล่าวหามิใช่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น หน่วยงานของรัฐที่เป็นผู้รับผิดชอบในการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินคดีในกรณีนี้ ก็คือ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือเรียกอีกอย่างว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญที่มีวัตถุประสงค์ในการตั้งขึ้นมาเพื่อตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542

ในการดำเนินคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้กระทำความผิดนี้ ถึงแม้ว่าจะมีผู้เสียหายไปร้องทุกข์หรือมีผู้ไปกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดี ในกรณีเช่นนี้ พนักงานสอบสวนจะต้องส่งเรื่องดังกล่าวไปให้กับคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นผู้ดำเนินคดี พนักงานสอบสวนจะดำเนินคดีในกรณีนี้เองไม่ได้ เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นของกฎหมายที่กำหนดให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้ดำเนินคดี ซึ่งได้แก่ กรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาในคดีนั้นได้ถูกควบคุมไว้ในอำนาจของศาลในระหว่างสอบสวนแล้ว กรณีเช่นนี้ พนักงานสอบสวนก็สามารถที่จะดำเนินการสอบสวนไปได้เลยตามอำนาจที่มีอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยไม่ต้องส่งเรื่องมาให้กับคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นผู้ดำเนินคดีอีก หรือถ้าในเรื่องที่มีการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้กระทำความผิดดังกล่าวจะได้ตกไปอยู่ในกระบวนการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วก็ตาม ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควร คณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็สามารถที่จะใช้ดุลพินิจที่จะไม่ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเองก็ได้ โดยจะส่งเรื่องที่มีการกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้กระทำความผิดไปให้กับพนักงานสอบสวนเป็นผู้ดำเนินการสอบสวนไปตามอำนาจที่มีอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแทนก็ได้

สำหรับปัญหาการดำเนินคดีอาญาซ้ำที่มีอยู่ในขั้นตอนกระบวนการไต่สวนดำเนินคดีของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงมาแล้วในบทที่ 4 กล่าวคือ การที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ได้ไปวางระบบ

ควบคุมการใช้อำนาจสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของพนักงานสอบสวนเอาไว้ โดยในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งไม่ฟ้องคดีของพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็สามารถที่จะเรียกสำนวนการสอบสวนในเรื่องเดียวกับที่พนักงานสอบสวนที่ได้ดำเนินการสอบสวนสรุปสำนวนและพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องเสร็จสิ้นไปแล้วมาดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงใหม่ได้ หรือจะกล่าวได้อีกอย่างก็คือ เป็นการที่กฎหมายไปกำหนดให้อำนาจแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถที่จะนำเรื่องที่เสร็จสิ้นไปแล้วมาไต่สวนซ้ำได้อีกนั่นเอง

นอกจากนี้ยังมีปัญหาการดำเนินคดีอาญาซ้ำของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อีกกรณีหนึ่งก็คือ การที่กฎหมายพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ได้กำหนดไว้ว่า ถึงแม้ในคดีเดียวกันจะตกไปอยู่ในอำนาจการดำเนินการสอบสวนของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้วก็ตาม ก็ไม่ตัดอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเองได้ในเรื่องเดียวกันกับที่พนักงานสอบสวนกำลังดำเนินการสอบสวนอยู่ได้อีก

จะเห็นได้ว่า การที่กฎหมายพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 กำหนดให้อำนาจแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถดำเนินการดังที่ผู้เขียนได้กล่าวมาข้างต้นได้นั้น ล้วนแต่เป็นการขัดต่อหลักการห้ามดำเนินคดีอาญาซ้ำ หรือ ne bis in idem ที่มีหลักว่า “บุคคลไม่ควรถูกนำมาพิจารณาเพื่อลงโทษสองครั้งในการกระทำครั้งเดียวกัน” ทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาต้องได้รับความเดือดร้อนหลายครั้งในเรื่องเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการต้องเดินทางไปรับทราบข้อกล่าวหาและให้ปากคำทั้งต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. และพนักงานสอบสวน และยังก่อให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินคดี ซึ่งการกระทำดังกล่าวล้วนเป็นการคุกคามและละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญทำให้เกิดความเสียหายเป็นอย่างมาก

หลักการห้ามดำเนินคดีอาญาซ้ำนั้นถือเป็นหลักกฎหมายสากลที่ทุกประเทศจะต้องกำหนดไว้เป็นข้อห้ามสำคัญเลยว่า ห้ามมิให้รัฐใช้อำนาจสั่งฟ้องผู้ต้องหาในข้อหาเดียวกันซ้ำเป็นครั้งที่สองได้อีก หรือห้ามมิให้หน่วยงานของรัฐหน่วยงานหนึ่งดำเนินการสอบสวนฟ้องร้องในเรื่องเดียวกันกับที่ตกอยู่ในอำนาจการดำเนินการสอบสวนฟ้องร้องของหน่วยงานอื่นอยู่แล้ว ซึ่งปัจจุบันนี้ หลักการห้ามดำเนินคดีอาญาซ้ำนี้ ถือเป็นหลักกฎหมายที่ได้รับการยอมรับและนำไปบัญญัติไว้ในหลายประเทศ

กรณีปัญหาของไทยนั้น เกิดจากการที่กฎหมายไปกำหนดให้เจ้าพนักงานมีอำนาจใช้มาตรการบังคับได้ด้วยตนเอง เมื่อเจ้าพนักงานในแต่ละหน่วยงานต่างมีความเข้าใจว่า ต่างคนต่างมี

อำนาจดำเนินการไปในคดีเดียวกันโดยอิสระแยกต่างหากจากกันได้ จึงก่อให้เกิดปัญหาการดำเนินคดีซ้ำทำให้ผู้ถูกกล่าวหาต้องได้รับความเดือดร้อนหลายครั้งในคดีเดียวกัน อันเป็นกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพเป็นอย่างมาก

ความจริงแล้วแนวความคิดในเรื่องหลักการห้ามดำเนินคดีอาญาซ้ำ หรือ ne bis in idem นั้นมีบัญญัติอยู่ในกฎหมายของไทยแล้ว ดังจะเห็นได้จากการที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่ว่าจะเป็นกรณีมาตรา 21 เรื่องการชี้ขาดกรณีไม่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ มาตรา 147 เรื่องการห้ามสอบสวนซ้ำเมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือกรณีตามมาตรา 39 (4) เรื่องการห้ามฟ้องซ้ำในคดีอาญา แต่เนื่องจากกฎหมายของประเทศไทยนั้นมิได้เขียนไว้ครอบคลุมชัดเจนว่าหลักการห้ามดำเนินคดีซ้ำจะนำมาใช้บังคับกับองค์กรหรือหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมใดบ้าง จึงทำให้เจ้าพนักงานของแต่ละองค์กรหรือแต่ละหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเข้าใจว่าต่างคนต่างมีอำนาจดำเนินคดีในเรื่องเดียวกันได้ในลักษณะต่างคนต่างทำได้ ต่างจากประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศญี่ปุ่น ซึ่งได้บัญญัติหลักการห้ามดำเนินคดีซ้ำเอาไว้ในรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีผลทำให้กฎหมายเกี่ยวกับหลักการห้ามดำเนินคดีอาญาซ้ำสามารถนำมาใช้บังคับไปคุ้มครองการดำเนินคดีซ้ำซ้อนได้ทุกขั้นตอนทั้งระบบ

ฉะนั้น การที่กฎหมายพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ได้มีบทบัญญัติให้อำนาจแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถใช้ดุลพินิจที่จะเรียกสำนวนที่พนักงานอัยการได้เคยสั่งไม่ฟ้องเสร็จสิ้นไปแล้ว กลับมาดำเนินคดีอาญาซ้ำกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นผู้ถูกกล่าวหาในข้อหาเดิมได้อีก จึงเป็นที่เห็นได้ว่า เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นโดยไม่ได้นิ่งถึงหลักการห้ามดำเนินคดีอาญาซ้ำอันเป็นหลักกฎหมายสากลซึ่งแฝงอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 147 ที่บัญญัติห้ามไว้เด็ดขาดแล้วว่าห้ามมิให้มีการสอบสวนอีกในคดีที่ได้มีคำสั่งไม่ฟ้องคดีเด็ดขาดไปแล้ว ซึ่งมีผลทำให้ผู้ถูกกล่าวหาต้องได้รับความเดือดร้อนหลายครั้งในเรื่องเดียวกัน และได้รับความกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเป็นอย่างมาก หรือการที่กฎหมายพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ไปกำหนดให้การดำเนินการสอบสวนคดีของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่ตัดอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนข้อเท็จจริงในเรื่องเดียวกันได้อีก ในลักษณะต่างคนต่างสอบสวนแยกต่างหากกัน การแยกกันหรือแย่งกันทำการสอบสวนเช่นนี้ย่อมเป็นเหตุให้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับความเดือดร้อนในเรื่องเดียวกันหลายครั้ง

เพื่อขจัดปัญหานี้ จึงควรที่จะต้องมีการทำความเข้าใจกระบวนการดำเนินคดีอาญาชั้นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ประกอบควบคู่ไปกับกระบวนการดำเนินการสอบสวนของพนักงาน

สอบสวน และการสั่งคดีของพนักงานอัยการเสียใหม่ เพื่อมิให้มีการใช้อำนาจหรือปล่อยให้มีการปฏิบัติหน้าที่ทับซ้อนกัน เช่น หากพบว่าการดำเนินคดีซ้ำต่อผู้ถูกกล่าวหาคนเดียวในคดีเดียวกันแล้วในหน่วยงานของรัฐอื่นอยู่แล้ว หน่วยงานของรัฐอีกหน่วยงานหนึ่งก็ควรที่จะต้องยุติการดำเนินการทันที ไม่ใช่ปล่อยให้ต่างคนต่างมีอิสระในการดำเนินคดีต่างหากจากกัน หรือหากเรื่องใดที่เสร็จสิ้นยุติไปแล้วก็ไม่ควรที่จะต้องปล่อยให้มีการนำกลับมาเริ่มต้นดำเนินคดีใหม่ได้ โดยไม่ได้คำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจการดำเนินการของรัฐเลย

เพื่อประโยชน์ในการป้องกันมิให้เกิดความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติหน้าที่ ควรมีการกำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. และพนักงานสอบสวนต่างมีหน้าที่ร่วมมือกันในการสอบสวนคดีเนื่องจากอำนาจสอบสวนนั้นควรเป็นอำนาจเดียวแบ่งแยกไม่ได้ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการค้นหาความจริงบรรลุผลได้ดียิ่งขึ้น มากกว่าที่จะมาคอยตรวจสอบจับผิดการทำหน้าที่ของหน่วยงานที่เป็นผู้ดำเนินคดีด้วยตนเอง และยังเป็นการป้องกันปัญหาการดำเนินคดีอาญาซ้ำที่ทำให้บุคคลต้องได้รับความเดือดร้อนถึงสองครั้งในการกระทำความผิดเพียงครั้งเดียว เพราะไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐในกระบวนการยุติธรรมหน่วยงานใดก็ตาม ก็ล้วนแต่มีจุดมุ่งหมายเดียวกันก็เพื่อพิสูจน์ว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีความผิดหรือบริสุทธิ์

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์ปัญหาเรื่องอำนาจในการดำเนินคดีอาญาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ที่ผู้เขียนได้นำเสนอมาในบทที่ 4 แล้วนั้น ผู้เขียนจึงขอเสนอแนะแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยผู้เขียนขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 จำนวน 2 มาตรา คือ มาตรา 89/1 วรรคสอง และวรรคสาม และมาตรา 89/3 วรรคสอง โดยมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

5.2.1 มาตรา 89/1 วรรคสอง “กรณีที่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ถูกกล่าวหา ให้รายงานให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบ กรณีดังกล่าวคณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจเรียกสำนวนการสอบสวนพร้อมพยานหลักฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องจากพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการมาพิจารณาหรือไต่สวนข้อเท็จจริงใหม่ก็ได้” โดยแก้ไขเพิ่มเติมใหม่เป็นดังนี้

มาตรา 89/1 วรรคสอง “เมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้ทำความเห็นว่าจะสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องส่งไปพร้อมกับสำนวนยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ต่อไป”

5.2.2 ให้ยกเลิกความในมาตรา 89/1 วรรคสาม ดังนี้ “การดำเนินการของพนักงานสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่ตัดอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเองหรือมอบหมายให้พนักงานไต่สวนเข้าร่วมสอบสวนกับพนักงานสอบสวนก็ได้” โดยให้เปลี่ยนใหม่เป็นข้อความดังต่อไปนี้

มาตรา 89/1 วรรคสาม “การดำเนินการของพนักงานสอบสวนตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจมอบหมายให้พนักงานไต่สวนเข้าร่วมสอบสวนกับพนักงานสอบสวนได้”

5.2.3 มาตรา 89/3 บัญญัติว่า “เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วให้ดำเนินการสอบสวนความผิดในเรื่องที่มีการกล่าวหาหรือเรียนต่อไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้วรายงานให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบ โดยให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการทางวินัยตามกฎหมาย กฏ ข้อบังคับหรือระเบียบที่ใช้บังคับกับผู้ถูกกล่าวหา นั้นด้วย

ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่เห็นด้วยกับความเห็นของพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการตามวรรคหนึ่ง ให้สั่งการอย่างใดอย่างหนึ่งหรืออาจเรียกสำนวนการสอบสวนมาดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงใหม่ได้ โดยให้ถือว่าการดำเนินการของพนักงานสอบสวนไม่เสียไปและอาจถือเป็นสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ได้

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหาได้ดำเนินการทางวินัยไปตามวรรคหนึ่ง และได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ถูกกล่าวหา ในการลงโทษทางวินัยดังกล่าวให้บังคับตามมาตรา 89/4” โดยแก้ไขเพิ่มเติมใหม่เป็นดังนี้

มาตรา 89/3 บัญญัติว่า “เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ให้ดำเนินการสอบสวนความผิดในเรื่องที่มีการกล่าวหาหรือเรียนต่อไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และเมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่า การสอบสวนเสร็จแล้วให้ทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมกับสำนวนยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ต่อไป โดยให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการทางวินัยตามกฎหมาย กฏ ข้อบังคับหรือระเบียบที่ใช้บังคับกับผู้ถูกกล่าวหา นั้นด้วย

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหาได้ดำเนินการทางวินัยไปตามวรรคหนึ่ง และได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ถูกกล่าวหา ในการลงโทษทางวินัยดังกล่าวให้บังคับตามมาตรา 89/4”

การที่ผู้เขียนได้เสนอให้แก้ไขกฎหมายดังกล่าวข้างต้นนั้น ก็เพื่อมิให้เกิดความเดือดร้อนจากการดำเนินคดีอาญาอันเนื่องมาจากปัญหาที่เจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่ซ้ำซ้อนไม่เป็นกระบวนการ

เดียวกัน โดยผู้เขียนได้นำหลักการห้ามดำเนินคดีซ้ำมาพิจารณาเป็นหลัก สำหรับการแก้ไขมาตรา 89/1 วรรคสอง และมาตรา 89/3 นั้น ผู้เขียนได้เสนอให้ตัดขั้นตอนพิจารณาสั่งคดีในชั้นพนักงานอัยการออกไป โดยให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนต่อไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการพิจารณาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 แทนการส่งสำนวนไปให้กับพนักงานอัยการสั่งคดี ซึ่งหากคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลก็ให้ข้อกล่าวหาที่ตกไป แต่ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่าข้อกล่าวหาใดมีมูลความผิด ให้ประธานกรรมการส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลต่อไป ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 มาตรา 91 ประกอบมาตรา 97 ส่วนการเสนอให้แก้ไขมาตรา 89/1 วรรคสามนั้น ก็เพื่อเป็นการป้องกันมิให้หน่วยงานของรัฐปฏิบัติหน้าที่ซ้ำซ้อนกัน และทำให้เกิดสำนวนสอบสวนสองสำนวนในเรื่องเดียวกัน อันเป็นการกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหาจนเกินไป ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินคดีอาญาเป็นกระบวนการเดียวกัน ไม่แบ่งแยกออกจากกันจนก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อผู้ถูกกล่าวหาหลายครั้ง